

Drobné děvčátko sedí na chladné zemi a smutně hledí do obrázkové knížky. Otáčí popsanými stránkami, které nic nevypráví, ba dokonce vyhlížejí temně, až pochmurně. Vtom k dívence přichází stará žena s vrásčitou tváří. Tiše dosedá do dřevěného houpacího křesla a polohlasně oslovuje dítko: „Podej mi tu knížku, Adélko!“ Děvče vstane z podlahy, usedne babičce na klín. Žena počíná předčítat z knihy. A co to? Malá Adélka najednou chápe všechny ty veselé obrázky mluvících zvířátek. Dívka poslouchá slova, která ženě vycházejí z úst. Babička čte zajímavý příběh, ale holčička přemýšlí, co si počne, až prarodiče odjedou z návštěvy. „Ano, to je ono!“ pomyslí si malá Adélka. Dochází jí, že se musí naučit rozeznávat písmeno od písmena, aby význam malovaných obrázků opět nezmizel. Pětiletá dívka již několik písmen zná a nyní se je naučí všechna! Během dvou měsíců už dítko zná každé písmenko, dokonce dokáže přečíst i všechna slova! Z Adélky se stala během řady let vášnivá čtenářka a pod rukama jí prošly desítky knížek, ale nikdy nezapomene na den, kdy jí babička dovedla ke čtení zajímavou i poučnou knížkou o černém kocourovi Mikešovi.

Adéla

Já si na svoje dětství moc nevzpomínám. Ale s babičkou jsme si o tom povídaly. Takže už vím skoro všechno o tom, jak jsem se dostala ke čtení. A nyní bych vám o tom ráda pověděla.

Já jsem se ke knížkám dostala jako úplně malá. Když mi mamka kupovala hračky. Mezi nimi byly i omyvatelné knížky pro batolata s obrázky zvířátek a různých věcí. Ráda jsem si je prohlížela i ochutnávala. V té době jsem knížky milovala. Později jsem dostávala knihy podle svého věku, ze kterých mi rodiče nebo prarodiče po večerech předčítali. V té době jsem nejraději poslouchala pohádky, „Macha a Šebestovou“ a „Neználka“. Když nebyl čas na předčítání, poslouchala jsem pohádky z magnetofonu. Těšila jsem se, až budu chodit do školy a budu si knížky číst sama. Potom ale nastal okamžik pravdy.

Po několika měsících ve škole jsem zjistila, že mi čtení nejde jako ostatním dětem ve třídě. Zjistilo se, že mám dyslexii. S tímto zjištěním mě zájem o knihy zcela opustil. Téměř dva roky jsem četla jenom to, co jsem musela. Moje maminka i babička jsou velké čtenářky, proto jim bylo líto, že nečtu. Potom je ale napadlo, že mi koupí knihu pro dívky, která mě bude zajímat. A tak jsem začala číst „Heidi“. Byly to příběhy holčičky stejně staré jako já. Tyto knížky mě velmi bavily, proto jsem přečetla více dílů. Zjistila jsem, že knihy mohou pobavit, ale mohou z nich čerpat i poučení a různé informace. A tak jsem zase začala číst. Čím častěji jsem četla, tím se vylepšovalo i mé čtení. Teď předčítám já mamince, protože čtu raději nahlas.

Moje babička si chodí půjčovat knihy do knihovny. Přihlásila jsem se tam také, protože mě zajímalo, jak to v takové knihovně vypadá. I sama si tam teď pro knihu zajdu, ale nejraději čtu knihy, které mi půjčí nebo doporučí kamarádka. Teď se těším na knihu od babičky „Přivítám snadno a rychle“. Prý je to velká legrace.

Tak to je asi vše o mém čtení i nečtení. Doufám, že mi už zůstane jenom to čtení.

Dominika

Polštář a peřina aneb Knihy a tvůrčí psaní si jdou ruku v ruce

Svůj vztah ke knihám si představuji jako majestátnou bělostnou budovu s mnoha patry.

Upřímně nevím, co by se nacházelo v přízemí. Kde to všechno začalo? Nikdy mne nikdo nemusel nutit něco číst nebo si poslechnout příběh, vždy to bylo něco naprosto přirozeného, stejně jako například dýchání.

Vyrůstala jsem se starší sestrou, takže jsem za ní vždycky běhala a napodobovala ji ve všem, co dělala. Já byla ta pomalejší a menší, ona mi tedy většinou předčítala. Moje knížky ji nebavily, a tak jsme se vrhly na ty její. Jednu knihu, *Kameny osudu*

(autorka Flavia Bujorová), mi dokonce přečetla celou od začátku do konce, nemluvíme o nijak krátké knize, dvě stě sedmdesát stránek, to už je nějaká sesterská láska.

Roky plynuly, postupně jsem se osamostatnila a četla si sama. První mnou přečtená kniha se jmenuje *Nezbedné pohádky* (napsal a nakreslil Josef Lada), muselo mi být tak osm, pamatuji si, jak jsem to četla na pláži v Chorvatsku a nohy jsem při tom měla v rozpáleném písku. Vzpomínám si také na barevné obrázky a skvělý děj.

Stoupáme po schodech.

Postupem času se mi nos zabořoval hlouběji a hlouběji do světa tištěných písmen a postav. V knihovničkách se objevují další a další knihy. Zastavíme se u jedné speciální.

Divoký pes (divokýpes) od Kathe Koja. Koupila jsem si ji v Levných knihách, ve čtvrté třídě, z původní ceny 49,- zlevněné na pouhých devět korun – no nekupte to! Útlá nenápadná knížečka se žlutou vazbou a absurdním obrázkem psa na obálce. Toho dne jsem šla domů a necelých sto stran jsem přečetla na jedno posezení. Do dneška je to moje nejoblíbenější kniha, čtu ji minimálně jednou do roka.

Pokud by můj knižní život byl budovou, dílu J. K. Rowlingové *Harry Potterovi* by rozhodně patřilo jeho vlastní patro. Četla jsem všechny díly několikrát, nejradši si dávám takový maratón, kdy je během měsíce přečtu od první do sedmé. Přísahám, že pokaždé, když se dostanu k finální bitvě a dozvím se znovu Severusovo tajemství, buší mi srdce. (Nedá se to vůbec přirovnávat k tajnému zasnoubení Jane Fairfaxové v *Emmě*, *Emmu* jsem četla a Rowlingová Jane Austenovou jednoznačně porazila). Momentálně čtu tuto heptalogii v originále a musím smeknout klobouk, protože je skvěle napsaná i vymyšlená. Mistrovská práce.

Další patro osidluje Terry Pratchett se *Zeměplochou*. Prostě zbožňuji jeho práci. Píše dvě knihy za rok, to je pro mne nepředstavitelné. Upřímně si připadám, že se v jeho světě tak trochu topím – napsal tolik knih s tolika postavami... nejvíce se mi líbí ty o čarodějkách, obzvláště potom Tonička Bolavá.

Stojíme v zatím nejvyšším patře. Tam sedím já v pohodlném hnědém křesle, na konferenčním stolku leží hranička knih. Koukám se z okna na vedlejší budovu.

Literatura tam totiž nestojí sama. Jestliže popíšeme knihy mého života jako stavbu, má hned vedle sebe souseda - tvůrčí psaní.

Vstoupíme-li druhými vchodovými dveřmi, uvidíme, jak to začalo:

Bylo mi sedm, tím jsem si jistá. Popadla jsem plnicí pero (tehdy mi jako jedné z prvních ve třídě paní učitelka dovolila vyměnit tužku za pero), seděla jsem na židli u stolu v obývacím pokoji, nohama jsem ještě nedosáhla na zem, a začala jsem psát. Jen tak. Kdybych tehdy věděla, k čemu to v budoucnosti povede, asi bych si dala větší pozor na své první dílo.

Báseň, o polštáři a peřině, pojmenována výstižně *Polštář a peřina*. Slova nedávala vůbec smysl. No ale co? Moje maminka tento kousek papíru schovala a později naskenovala. Několik let jej potom používala jako spořič obrazovky, dokud jsem se to nedozvěděla a nezatrhla to.

Psala jsem dál, jeden nesmyslný příběh za druhým, pravopisné chyby snad v každém slově.

Velmi pomalu se chyby vytrácely a postavy nabíraly na reálnosti. Postupně se naučíte, jak příběhy začít a skončit, představit postavy tak, aby je čtenáři měli, nebo neměli rádi, najít správná místa pro děj a výstižně je popsat...

Lidé říkají, že mám talent. Není to pravda. Když něco děláte polovinu svého života, víte jak na to. Je to celkem lehké – jako nádech a výdech.

Ve dvanácti letech jsem si vytvořila pseudonym Silence Dogood, pod kterým ještě pořád občas píšu. Není to můj nápad, tak trošku jsem si jej půjčila do Benjaminu Franklina, který toto jméno (vymyšlenou postarší vdovu za ním) použil v patnácti.

Ve světě psaní trvá několik let, než vás lidé začnou brát vážně a než se začnete brát vážně i vy, proto například už většinou nepoužívám pseudonym. Moje matka byla loni překvapená, když se dozvěděla, že ještě pořád píšu. Kdybych rodičům oznámila, že si mezi střední a vysokou hodlám vzít rok volna a soustředit se na psaní (což by mi vůbec nevyhovovalo), asi by dostali infarkt. Ale velmi pomalu se to otáčí a postupně mi lidé okolo začínají věřit, že vím, o čem mluvím.

Vystoupali jsme znovu do nejvyššího patra, tentokrát psací budovy. Tady taky sedím, ale u stolu a píšu na papír, ruce umazané od propisky. Kolem mě leží spousty listů papíru, sešitů v měkké i tvrdé vazbě, zvýrazňovačů a barevných lepících papírků, na stolní desce funí prastarý laptop, jako by mlel z posledního... takhle to vypadá, když píšu. Všude nepořádek, já naprosto hluchá k okolnímu světu někde sedím a čmárám svým nečitelným písmem dialogy a popisy lidí a osnovy děje a ještě spoustu dalších věcí.

Knihy a psaní, nejsou to dvě oddělené budovy, jsou propojené, navzájem se doplňující. Ale co by to bylo za stavby? Správně. Oprava: dva proplétající se stromy. Jenže stromy zase nemají patra, zato ale postupem času rostou... kruci! Metafora se mi hroutí, radši to necháme být.

Dokážu psát intenzivně i vůbec. Jednu povídku jsem psala dva dny i během vyučovacích hodin, jiná mi zase může trvat až dva měsíce.

Někdo si stěžuje, že pořád čeká na ten správný nápad, správnou múzu. Už kolik let jsem ten problém neměla, něco mi hlavou vždycky prosviští, ať už je to sebe hloupější a já popadnu jakýkoli kousek papíru a zapíšu si to.

Když je díl(k)o hotové, většinou jej dám přečíst kamarádkám, ony mi zase dávají svoje. Navzájem si k nim říkáme myšlenky a pocity, taková malá redakce.

Ale nepíšu do šuplíku, alespoň ne přímo. Nejsem totiž jen na povídky, radši mám celejší a delší díla. Asi od desíti let se pokouším napsat nějakou knihu, už jsem jednu napsala, ale ta nestojí za zmínku (hodně se podobala *Polštáři a peřině*, jenom tam byla magie a vymyšlená planeta ve tvaru kostky). Většinou od projektu upustím, když mi dojde, že je to blbost. To se poslední dobou stává už hodně málo a postupně se učím přijímat fakt, že sice ne všechno, co napíšu, je zlato, ale nápady jsou teď kreativní a nestojí za starou bačkoru – aspoň doufám.

V životě si nemůžu být jistá mnoha věcmi: nemám sebemenší ponětí, čím si budu vydělávat peníze nebo kde nakonec skončím, vím ale, že napíšu knihu. Jednou ano. Klidně i za deset let, možná odevzdám svůj rukopis až na smrtelné posteli, ale stane se to.

V současné době mám rozepsaný asi tucet povídek nejrůznějších žánrů, délek a hrdinů, příspěvky ve dvou literárních soutěžích, rozečteno pět knih a další čekají ve frontě a pracuji na dvou románech – *Směšní absurdisté* a první díl trilogie s pracovním názvem *N's*. Dejte mi pár let a objeví se na poličkách knihkupectví.

Eva

PERINA A POLŠTÁŘ

POLŠTÁŘ je FAJN,
SPI SE NA NĚM DOBŘE, SPI,
NO A PERINA,
TO JE JEŠTĚ LEPŠÍ,
LEHVEŠ SI HLAVOU NA POLŠTÁŘ,
A PŘIKRYJES SE PERINOU,
A PAK UŽ TO DE SAMO,
INU SPÁTSNA UMÍTE NEZ

Svět knih

Čtení jsem zbožňovala již jako malé dítě, knihy jsem „louskala“ každý den, a nesmírně mě to bavilo. Když jsem se začela, nedokázala jsem se od knihy odtrhnout a když na mě někdo promluvil, nevnímala jsem ho. A jak jsem se k této mé „vášni“ vlastně dostala?

V mém raném dětství mi vždy, jako každému jinému, rodiče, prarodiče či starší sestra vyprávěli pohádky na dobrou noc. Většinou jsem ale neusnula, poslouchala jsem napjatě a chtěla vědět, co se bude dít dál. S knihami, jako takovými jsem se setkávala již od dětství, přibližně v šesti letech jsem si začala číst sama dětské knihy. Číst jsem se naučila, dá se říci od své sestry. Jak už jsem říkala, četla mi pohádky na dobrou noc už od narození. Jelikož je o pět let starší, v době kdy jsem se narodila, ještě číst pořádně neuměla. Když mi četla, chodila se ptát rodičů, co je to za písmenka, a tak se vlastně naučila číst. Když už jsem byla trochu starší, také jsem se jí ptala co je to za písmenka, ona mi to řekla, a tak jsem se zase naučila číst já. Dostávala jsem pořád nové a nové knihy, až jsme šli se školou asi v druhé třídě na „návštěvu“ do knihovny. Ta se pojila s malou přednáškou a ukázkou jak to v knihovně chodí. Kdo chtěl, mohl si pak vzít formulář, pro registraci do knihovny, kterou museli vyplnit rodiče. Jelikož mě přednáška velice zaujala, a líbilo se mi těch spousty knih na výběr, začala jsem knihovnu pravidelně navštěvovat.

Někdy v druhé třídě jsem tedy s rodiči většinou po škole chodila do knihovny. Ve škole jsem již od mala patřila k nejlepším čtenářům. Nejenže jsem uměla číst dříve, než jsem nastoupila do první třídy, ale přečetla jsem nejvíce knih za celý školní rok. Když jsem do šesté třídy přestoupila na gymnázium, nastaly malé změny. Musela jsem začít číst knihy do povinné školní četby, a nezbyvalo mi moc času, na knihy pro „zábavu“. Když jsem si však zvykla na „gymnazijské tempo“ udělala jsem si čas i na tyto knihy. Nyní jsem na gymnáziu třetím rokem, a i do této doby patřím, a myslím, že ještě nějaký čas patřit budu, k největším čtenářům v naší třídě.

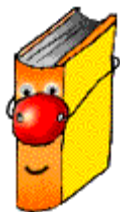
Je pro mě naprosto nepochopitelné, že někteří nedokáží přečíst jednu knihu za měsíc (povinné ve třídě) a číst je nebaví. Pro mne je čtení relaxace, kterou si užívám. Navíc myslím, že umět dobře číst je velice důležité, a čtením knih (i těch pro „pubertáky“) si obohacujeme slovní zásobu.

Velice obdivuji spisovatele, kteří píší knihy pro děti a mládež, píší jen pro radost svou i ostatních. Podle mě je velice důležité, si těchto lidí vážit. Možná i pro mou oblibu čtení a psaní, jsem od malička psala různé příběhy, povídky a pohádky. Střádala jsem si je „do šuplíčku“, a když mi bylo asi jedenáct let, začala jsem to brát vážně. Začala jsem se účastnit literárních soutěží, ukazovat svá dílka profesorce českého jazyka a podobně. V mnoha soutěžích jsem uspěla, a v mnoha ne. Věděla jsem ale, že jeden neúspěch mě neodradí od mé záliby. Ze začátku jsem čerpala inspiraci právě v jiných knihách, a později už podnětem byla jen má fantazie. Jedna z těch literárních soutěží, je i tato.

Jako každý jiný čtenář, mám i já své oblíbené knihy a autory. Mezi ně patří knihy od Jacqueline Wilsonové, Thomase Breziny, Annie Daltonové, Jennifer Allisonové a Enid Blytonové. Mezi jednu z nejoblíbenějších knih v poslední době, patří Diamantové holky (J. Wilsonová), a Pátračka Gilda (J. Allisonová).

Můj názor na čtení a psaní je jednoznačný, mám tyto dvě věci velice ráda a mít ráda budu. Jsem si jista, že čtení má rádo i mnoho dalších lidí. Nedokážu si představit den, bez knihy a bloku na psaní.

Kateřina

Knihy znám jako svoje boty. Už od malička mi maminka četla pohádky. Nejradši jsem měla pohádku Šípková Růženka. Když mi maminka předčítala tuto pohádku, tak jsem měla strach z toho že Šípková Růženka umře. To jsem se bála tak až mi tekly slzy. Ale jak to bývá ve všech pohádkách i tahle dobře dopadla. Tak to jsem tleskala jako divá, měla jsem radost.

Ještě než jsem šla do školy, poslouchala jsem pohádky z CD. Některé pohádky jsem se naučila nazpaměť, například O Makovém mužičkovi. A jak jsem pohádky poslouchala, chtěla jsem už, abych si je mohla číst sama. Protože jsme měli doma spoustu nových pohádkových knížek.

Také je moc úžasné když se mi zdá, že jsem třeba Princezna nebo Červená Karkulka to bylo fakt úžasné, potom jsem usínala a zdálo se mi o tom. Naučila jsem se číst ještě než jsem šla do školy a v pěti letech jsem poprvé přečetla svou první knihu Tři Prasátka. To bylo o tom jak i malé prasátka dokázala přelstít velkého vlka. Z této pohádky jsem se dozvěděla, že i malé děti dokážou velké věci.

Pak jsem začala číst knížky každý den. Ve škole jsem ze čtení dostávala samé jedničky. Mám nejradši, když se do příběhu vžiji. To si pak připadám krásně. Jako malé se mi hodně líbily knihy: O kohoutkovi a slepičce, to byla hezká pohádka ale bylo mi líto slepičky která pořád musela běhat a O třech prasátkách.

Také jsem před dvěma lety četla knihu Konyvran kde se chtěl kluk z ulice stát čarodějovým učněm. U konce to bylo napínavé protože se musel proměnit v kočku aby získal svůj talisman u královny a taky kamarádil s její dcerou, ale problém byl že se neuměl proměňovat v kočku. Ale nakonec se stal čarodějovým učněm.

Teď chci nejvíce knihu o zvířatech zvířata miluji a tak budu ráda když se o nich dozvím více věci nebude to na škodu. Píšu si také své dvě vlastní knížky Příhody rodinky Myškových a Kouzelný kůň. Poněvadž je to překvapení pro paní učitelky na konec školního roku tak o tom řeknu jen trochu. Příhody rodinky Myškových tak tam řeknu to, že bydlí na kraji lesa. V příběhách chodí do kina, na prolézačky, na houby a čekají přírůstek do rodiny na to se myšky těší. A Kouzelný kůň to je tajemná knížka plná koní, hyen a je o dívce která zjistí, že je kůň. Ale ona vlastně nebude kůň ale jednorožec, to je zatím vše co můžu o těch knihách říct.

Až je dopíšu, tak je dám přečíst našim paním učitelkám. Doufám že se jim budou líbit. Hodně ráda chodím do knihovny. Půjčila jsem si odtamtud už mnoho knížek a doma jich mám spoustu. Knížky jsou mým koníčkem a až budu velká, budu svým dětem číst každý večer.

Karolínka

Dvouletý Martínek sklouzl z postele jako hádě a stejně mrštně ji podlezl. Poté, co několikrát proběhl sem a tam celým bytem, zaparkoval v kuchyni pod stolem. Maminka, která starostlivě sledovala každíčký jeho pohyb, jen nevěřícně kroutila hlavou. Proč zrovna já musím mít tak hyperaktivní dítě? Co jsem komu udělala? Jiné maminky dají po obědě dítě do postýlky a ono bez problémů usne. Martínek ne. Nebo si dovedou sami hrát. Martínek ne. Vyžaduje neustálou dvacet čtyř hodinovou péči.

Prásk! Třeskot skla a porcelánu vyrušil maminku z dalších úvah. Martínek křičel z plných plic poté, co strhl ze stolu na zem slavnostní ubrus, na němž stála nová porcelánová souprava a skleněná váza. Dost! Stačilo! Takhle to nemůže jít dál. Plačící maminka popadla plačícího synka do náruče a běžela si pro radu k sousedce o tři patra výš.

Starší žena se na nic nevyptávala. Pozvala dvojici dál a snažila se je oba uklidnit. „Jaká je jeho oblíbená hračka?“ ptala se bývalá učitelka.

„Vláček“

„Má rád písničky?“

„Ano.“

„A jakou má nejraději knížku?“

„Knižku?“ zeptala se maminka. Chvilí přemýšlela a zjistila, že Martínek nemá žádnou knížku, natož oblíbenou. Vždyť by u ní stejně nevydržel, pomyslela si maminka, ale už měla brouka v hlavě. Odpoledne posadila neposedného synka do kočárku a vydala se směrem ke knihkupectví. Prodavačka jí poradila s výběrem pro nejmenší čtenáře. Maminka si prohlížela několik velmi pěkně ilustrovaných knih.

„Však mu je dejte do ruky, ať si vybere sám.“ radila prodavačka.

No, to by dopadlo, pomyslela si maminka, ale knihu mu nakonec opatrně podala.

Chlapeček nic podobného dosud neviděl a kupodivu uchopil knížečku zvědavě, leč velmi opatrně do ručiček. Tázavě se díval na maminku. Tak tuhle knížku bereme! Maminka zaplatila a uháněla s Martínkem domů. Tam se oba posadili v pokoji na koberec a nastalo seznamování.

„Martínku, to je knížečka a v ní jsou obrázky a písmenka. Najdeš v ní odpověď téměř na všechno. Knížečko, to je Martínek a moc bych si přála, aby z vás byli nerozluční kamarádi.“

Chlapec netrpělivě zatleskal a usadil se pohodlně mamince na klíně. Vydržel v klidu asi hodinu, což byl naprostý rekord. Následovalo obvyklých pár koleček po bytě, ale tentokrát Martínek nezaparkoval pod stolem, ani si nevšiml nového ubrusu. Zastavil se, chvíli přemýšlel a vzpomněl si na svého nového kamaráda. Popadl knížku a utíkal za mámou.

„Čti, maminko, čti!“

Maminka si spokojeně oddychla. Věděla, že má konečně vyhráno.

Karolína

Moje první seznámení s knížkou bylo, když jsem ještě lezla po čtyřech. A když se náhodou stalo, že jsem se octla v postýlce, tak mi maminka předčítala pohádky a tatínek Čtyřlístek. Čtyřlístek bylo také to první, co jsem jako malá čtenářka louskala. Nu a pak už to začaly být opravdické knížky... S první knížkou, kterou jsem si sama přečetla, jsem se setkala v druhé třídě, protože jsme měli povinnou četbu. Hned jak jsem přišla ze školy, tak jsem si letěla vybrat knížku. V knihovně jsme měli spousta dětských knížek, ale mě padla do oka taková hubená růžová knížečka. Byla to knížka Strašidelný hrad od Walta Disneyho. Od té chvíle jsem si knížky zamilovala a četla stále další a další. Knížky jsem si zamilovala proto, že mě vždy vtáhnou do děje. Někdy, když udělám chybu v pravopise, tak někteří říkají, že bych to měla vědět, když tolik čtu. Ale já ta písmenka nevidím, já vidím ty postavy a vše, co se tam píše, si převádím do obrazu. Pro mě je to skoro stejné, jako když se koukám na film. Když jsem byla malá, tak se na prvním stupínku umístila určitě knížka Agáta a doktor Lupa, kterou si přečtu určitě ještě teď, protože byla napínavá, dobrodružná, o dvou nerozlučných kamarádech. Když ale pomínu dětství, moje nejoblíbenější kniha je Vampířská akademie. Jak už vyplývá z názvu, je to o upírech. Víím, není to úplně kvalitní četba, ale mě vtáhne do děje jako ve filmu Nekonečný příběh. Samozřejmě bych četbu doporučila všem, ale to by museli chtít oni sami. Já obdivuji všechny ty spisovatele a spisovatelky, kteří se do toho pustí a knihu dokončí. Ze své vlastní zkušenosti víím, že to není jednoduché, protože jsem rozepsanou knihu nikdy nedopsala, a to jsem začala psát asi tři. Když porovnám pocity z prvního čtení a teď - ty pocity si z dětství už tolik nepamatuji, ale muselo to být osvobozující... přečíst si knihu, kdy chceš a co chceš... číst si knihu potají pod peřinou, či pod lavicí :-)...

Určitě ve mně knihy zanechávají neuvěřitelné zážitky, už proto, že mě vtáhnou do děje a já se stávám součástí... Je to takový útěk od reality do světa fantazie. V dětství to byl svět pohádek, dnes je to svět už více dospěláků a jejich problémů, ale kouzla jsou tam stále a tím se to někdy liší od reálného světa dospělých. Vše má zatím skoro dobrý konec... Žiju tedy v představách, že dobro stále vítězí nad zlem... což si myslím, že v reálném životě někdy chybí. Škoda, že není moc kamarádů, s kterými bych si mohla popovídat o knížkách. Většina mých vrstevníků sedí u počítačů. Ale moji rodiče a sestra čtou, proto v kruhu mé rodiny se vždy najde někdo, s kým si mohu popovídat a podělit se o své zážitky z knih. Rádi mi mluví do mého výběru s tím, že by chtěli, abych nakoukla do jejich rejstříku knih. Maminka mi nutí historii a tatínek Čapka :-). Ale já jsem zatím u upírů...

A moje poslední četba? Čtyřlístky jsem neopustila, ale teď u mě vedou upíři. Jak už jsem zmínila, je to Vampířská akademie. Ale samozřejmě jsem četla knihy jako např. i Robinsona Crusoa, J. Verna a spoustu dalších skvělých knih, které by neměly chybět v žádné knihovně.

Mohla bych psát do nekonečna, co pro mě znamenají knihy a jaké mám z nich pocity. Jsou to pocity, které nejdou tak úplně vyjádřit na kus papíru. Proto bych nakonec napsala snad jen tolik, že čtení je pro mě jako náplast na všechny bolesti a strasti.

Sára

Když jsem byla malá a neuměla jsem ještě číst, četla mi pohádky maminka a někdy i tatínek. Pohádky, které se mi opravdu líbily, jsem chtěl číst stále dokola. Jednou mi maminka místo pohádky přečetla básničku. Byl to Rozhovor od Jaroslava Seiferta. Maminka mi ji četla tak dlouho, dokud jsem se ji nenaučila nazpaměť.

Děti se začínají učit číst v 1. třídě s paní učitelkou, ale já už jsem si chtěla číst doma pohádky sama, a tak jsem si vzala po starší sestře slabikář a začala jsem se s maminkou učit první písmenka. Byla jsem opravdu šťastná, že už jsem si mohla číst pohádky a básničky sama. A když mi to nešlo, tak pomáhala maminka. Moje první knížka byl slabikář. Na konci slabikáře už byly delší články.

Když jsem trochu vyrostla a chodila asi do 3. třídy, moc jsem chtěla napsat svoji vlastní knížku. Vytvořila jsem si sešit na psaní a začala jsem psát. Byla jsem malá, a tak mi to moc nešlo. Nevěděla jsem, o čem mám psát. Zrovna jsme byli na chalupě, a tak mě napadlo, že o té chalupě napíšu. Vytvořila jsem si nový sešit a namalovala jsem na úvodní stránku naši chalupu. Knížce jsem dala jméno „O chalupě Hubert“. Napsala jsem první stránku, došly mi nápady, a to byla moje poslední snaha napsat knihu.

Jednoho dne jsme šli se školou do malé knihovny ve Vesci a tam se ptali, kdo by chtěl být spisovatelkou. Já a spousta jiných holek jsme se přihlásily, a tak nám vysvětlili, jak se vlastně kniha píše. Momentálně chodím do Krajské vědecké knihovny v Liberci a stále si tam půjčuji nějaké knihy. Každou volnou chvíli čtu. Nejraději čtu romány a komixy, ale někdy si přečtu i pohádku nebo si půjčím básničky. Číst mě baví, ale jenom to, co si vyberu sama. Nebaví mě určená kniha a když ji musím číst z donucení.

Rozhovor

Kde bydlí víla? Asi v mechu.

A viděl jsi ji?

Celou noc tančí bez oddechu,

Jenom v šeru, větřík hrál jako na citeru.

pak věneček si odstrojí

Myslil jsem, někdo neznámý

a ustele si pod chvojí.

a lampa ve tmě zhasla mi.

A co má k jídlu?

A byla hezká?

Místo kávy do hrníčku si sbírá z trávy

Jistě byla. Je hezká každá, když je víla.

třpytivé rosné krůpěje

A druhého dne jsem tam zdvih

a ráno si je ohřeje.

pár kvíteků – už povadlých.

A to jí stačí?

Stačí asi, je živa jenom z vůně, z krásy

a na svůj usměvavý ret

dá lupen růže, který slét.

Eliška

Kniha...

Co to vlastně je? Hromada potišťených stránek slepených dohromady? Ani náhodou! Každá kniha v sobě nese ponaučení, dokáže čtenáře na pár hodin zavést do jiného světa. Dlouho mi trvalo, než jsem na tohle přišla. Vždycky jsem si myslela, že kniha je tu jen proto, abychom jí četli, když už nemáme nic jiného na práci. Ale na knihu si musíme udělat čas, teprve pak nám ukáže své kouzlo. Když jsem byla malá, knihy mě nikdy nelákaly. Četli jsme jich pár ve škole, což bylo fajn, ale jakmile jsem přišla domů, hned jsem před očima viděla milion věcí, co budu dělat a četba mezi nimi nebyla.

Máma mi občas četla před spaním nebo mi vyprávěla různé pohádky, ale já to považovala za samozřejmost. Proč bych měla číst, když to za mě udělá někdo jiný? Jenomže potom jsme ve škole dostali povinnou četbu a čtenářský deník, který jsem prostě dělat musela. Nejdřív jsem byla značně znechucená, ale jakmile jsem otevřela první, i když tenkou knihu, byla jsem v šoku.

Vše, co bylo na stránkách napsáno, mi dávalo smysl a uměla jsem si to tak skvěle představit, až jsem se do knížky vcítila. To bylo někdy před pěti lety, od té doby čtu skoro pravidelně.

Mezi moje nejoblíbenější knihy patří např. naprosto úchvatně napsaná sága Harry Potter od Joanne Kathleen Rowling. To totiž nejsou jen řádky plné vymyšleného textu, v těch knihách je doslova celý svět. Někteří spisovatelé mají naprosto neomezenou představivost a fantazii. Vždycky vědí, co napsat, aby to na sebe navazovalo a hezky se to četlo. Další oblíbená sága je Stmívání od Stephenie Meyer, i když ta na Harryho Pottera prostě nemá. Také mě baví literaturu předčítat, ale většinou mě nikdo nechce poslouchat. Čtu si nahlas pro sebe. Nejvíce mám ráda knihy s vymyšleným světem nebo kouzelnými postavami. V Harry Potterovi je to celý kouzelnický svět, ve Stmívání zase upíři.

Nedávno jsem byla v kině na Letopisech Narnie a moc se mi to líbilo. Přečetla jsem si zatím jeden titul od C. S. Lewise – Lev, čarodějnice a skříň. Bylo to fantastické!

Trochu se stydím, že jsem na knihy nepřišla z vlastní vůle, ale z donucení. Jenže já byla malá, a s těmi ubíhajícími roky jsem si uvědomila, že žiju jen jeden život a nechci o tohle všechno přijít. Knihy mě dovedly i k vlastnímu psaní povídek a různých fan fiction s mými oblíbenými osobnostmi. Je to celkem legrace, i když těžká, vymýšlet si vlastní příběh se zápletkou, jména postav a tohle všechno. Zatím se mi nepovedlo dopsat svou vlastní knihu, ale myslím, že mám dobře našlápnuto na to, aby to v budoucnu vyšlo. Nemusí být oblíbená, nemusím ji ani vydat, stačí, když já budu vědět, že jsem to dokázala.

Protože napsat knihu, to je posláním. Nesmí být okatá, nesmí být odhadovatelná, ze stránek by nemělo stříkat napětí nebo naopak klid a pocit bezpečí. To se mi zatím moc nedaří...

Tak to je asi všechno o mém vztahu ke knihám a literatuře. Mám ji ráda, knihy miluju, i když knihomolka nejsem a jsem pyšná na to, že jsem mezi tím našla hranici.

Anna

Tímto se vám pokusím vylíčit můj vztah ke knize jako takové, jejímu poznání a jak ovlivnila můj život. Už jako malý kluk, bylo mi tuším asi šest let, jsem zaslechl to tajemné slovo kniha. Tento okamžik dokonce považuji za moji nejstarší vzpomínku na dětství. Za těch časů jsem se spíše než lumpárnám věnoval poznávání světa. Pamatuji si, že mi rodiče a občas i prarodiče před sladkým spaním někdy povídali pohádky, ale v těch dobách jsem spíše vnímal krásu jejich hlasu, než to, odkud pohádky berou. Prostě jsem si myslel, že je vypráví již léta, a proto je znají tak skvěle. Po nějaké chvíli začaly všechny lidi v okolí mé neustálé, až hloupé otázky otravovat, ale já jsem to vnímal jinak. Prostě jsem byl na světě nový, s poznáním jsem to myslel vážně, takže jsem se za žádnou cenu nenechal odradit. Tato zkušenost s trpělivostí se se mnou táhne až do nynější doby. Myslím, že i dnes patří trpělivost mezi mé dobré vlastnosti. Bylo jen otázkou času, kdy mé rodiče neustálé otázky, související s tím mým poznáváním, dovedou takřka až k šílenství. Mezitím jsem již začal navštěvovat první ročník základní školy. Musím se přiznat, že i díky mateřské škole jsem získal také mnoho užitečných zkušeností do života. Ale i přesto, že jsem již začal chodit do základní školy, moje touha po poznání stále nebyla ukojena. Mé otázky různého typu stále pokračovaly. Jednoho dne se u nás doma konečně našlo řešení. Byla mi zakoupena kniha. Omlouvám se, ale nepamatuji si její název. Dostal jsem ji, když mi bylo sedm let, k narozeninám. Možná proto byly tyto narozeniny tak jedinečné, protože si z nich dokonce něco pamatuji. Ale jak já říkám, je to nyní jako puzzle se spoustou chybějících dílků. Jednoduše řečeno, byla to má první kniha v životě. Něco takového jsem viděl vůbec poprvé, což vysvětluje to nadšení, tu radost, ten blažený pocit, všechno tohle jsem tenkrát cítil v jedné chvíli. Jedním slovem radost. I když jsem tenkrát přesně nevěděl, co to je, co se s tím dělá, nemůžu to nyní popsat, nic podobného jsem potom nezažil a možná již nezažiji. To už se blížil konec první třídy. O školu jsem měl velkou zájem, byl jsem tehdy pilný školák. Proto jsem se jako jeden z prvních naučil číst, psát a počítat.

Později mi tedy rodiče udělali školení, co kniha je, co znamená, jak se čte, vysvětlili mi prostě vše, co bylo pro mne potřebné. A bylo to! Začal jsem číst. Někdy jsem nějakým slovům nerozuměl nebo jsem je jen nedokázal vyluštit, v tu chvíli jsem si přivolával jednoho z rodičů na pomoc. Vynaložil jsem velké úsilí, ale povedlo se. Kniha byla přečtena. V té době jsem přesně nechápal její význam, jen jsem měl velikou radost z toho, jaký jsem udělal pokrok. Přečetl jsem ji tuším ještě asi dvakrát. Pochopil jsem její význam, ale na název si stejně nevzpomenu. O toto nemohu žádat ani mé rodiče, přece jen i jejich paměť už není tak dokonalá. Nicméně po té první knize se začaly hrnout další a další. Četl jsem s čím dál tím větším zaujetím a nadšením. Díky tomuto textu jsem se rozpomněl na svou první knihu, o které i nyní vím, o čem byla. Jmenovala se „Komu sluší dlouhé uši“. Tato kniha mě naučila, že si mám vážně toho, jaký jsem. Že na všem špatném je něco dobrého. I kdybych chtěl být třeba žralok nebo pták, stejně bych si pak více vážil toho, být ten malý, až nicotný človíček.

Rodiče byli rádi, že už mi nemusí před spaním tolik číst. Ale když už ano, už jsem věděl, kde pohádky berou! Tím zdrojem byla kniha. Je to jistě dáno tím, že rodiče také byli jednou malí caparti a vypěstovali si ke knihám také pěkný vztah, proto se snažili to kouzlo přenést i na mě. Čím jsem byl starší, tím jsem dokázal pochopit více a více složitější knihy. Takže jsem od pohádek přešel na dobrodružné příběhy a sci-fi. Nedávno jsem dokonce přečetl knihu „Malý princ“, o které je známo, že je často nepochopena. I tato kniha na mě pozitivně zapůsobila. Naučila mě, že v jednoduchosti je krása a je plná hluboce lidských myšlenek. Dokonce jsem o ní celé následující dny přemýšlel poté, co jsem ji jedním dechem přečetl. Potom jsem se doslechl, že na tuto knihu jsou smíšené názory. Já doufám, že jsem ji pochopil, jak jsem měl, protože se mi moc líbila.

Musím se přiznat, že jsem se podřídil dnešní uspěchané době, kdy vládne světu moderní technologie a člověk už neví, co by dál vymyslel. Přiznávám, že jsem čtení knih poměrně omezil. I místo přečtení novin zjistím, co je nového na internetu, a podobně tak činím i v jiných případech.

Na knihy mi nezbývá příliš mnoho času, což je pro mě nyní velmi smutné, když nad tím tak přemýšlím. Ale utěšuji se, že na knihy nikdy nemohu zapomenout, vždy na ně budu myslet v dobrém a určitě se k nim zase vrátím. Až budu mít jednou děti, budu se

moc snažit, aby měly taky takový vztah ke knihám. Tímto chci poděkovat rodičům za jejich trpělivost a seznámení mě se světem knih. Doufám, že se vždy najde nějaká dobrá kniha, když budu zrovna potřebovat její pomoc.

Miroslav

Broučci ve více verzích

Ráda vzpomínám na časy, kdy ještě rodiče byli spolu, nehádali se a po večerech se střídali v předčítání mých pohádek. Protože táta jezdil na lodi a byl tři týdny v práci a tři doma, tak mi vždy četl knížky on. Měla jsem ráda jeho vyprávění, vždy něco přidal a já se tomu smála. Se sestrou, která ležela na palandě nade mnou. Když táta nebyl doma, četla mi mamka. Líbilo se mi to, ale už to nebyla taková zábava, jako s tátou.

Nejraději jsem měla knížku jménem Broučci. Bylo to trochu poučné, ale i zajímavé, nevymyšlené, pravdivé. Moc se mi ta knížka líbila, a tak jsme ji četli několikrát dokola. Byla zábava poslouchat tátou, jak vždy vymýšlí něco jiného a kolikrát i vtipnějšího.

Když táta odjížděl do Německa, vždy jsem se ho ptala: „A kdo mi teď bude číst knížky?“ On mi řekl, že to mamka se sestrou taky zvládnou. Pak mi dal pusku a zase na tři týdny zmizel.

Po čase, když jsem už také trochu začínala číst, mě ta knížka už tolik nebavila, protože byla v originále a nikdo i nepřidával vtipné hlášky a scénky. Jednou mi sestra řekla, že mi ji přečte ona. Sedly jsme si na postel a ona četla. Moc se mi líbilo, jak to uměla vyprávět. Potom začala dělat při předčítání blbosti jako táta. Jednou za čas si na to s úsměvem vzpomenu.

Anna

Je neděle 9. 1. krátce po deváté hodině ranní. Termín odevzdání tohoto slohu je blíže s každým posunem ručičky na hodinách, jejichž jasně slyšitelný tikot mi zní jako vyzvánění umíráčku. Mísí se ve mně dva pocity. Zoufalství z absence nápadů a hlad z absence snídaně. Střídavě se je buď snažím oba zaplašit, nebo přemítám, který nakonec převládne.

Po mnoha mučivých minutách mě napadá spásná myšlenka: Prostě napíši své oblíbené žánry, což doplním úvahou, proč mám rád právě je. Záhy se však objevují první trhliny: Nebude kombinace knih o historii a humoristických románech působit na čtenáře tohoto pokusu o sloh poněkud bizarně? Možná ho napadne, že jsem prostě napsal první dvě pitomosti, které mě napadly, abych se zbavil nepříjemného úkolu. Také zdůvodnění, proč mám tyto žánry rád, není příliš jednoduché. Faktem zůstává, jiné typy knih mě dosud vesměs nezaujaly. Natolik přímenní informaci ale nelze rozvinout do vzletného, inspirativního a šokujícího slohu, jaký bych rád odevzdal.

Napadá mě rovněž svůj zájem o literaturu zbaběle zapřít a široce se rozepsat o tom, proč již nemá v dnešní době budoucnost. Leč i od toho upouštím, ač mi nechybí morální flexibilita nutná pro cosi tak ohavného. Riziko z prozrazení však převyšuje šanci na úspěch.

Můj odpor se pozvolna přesouvá od nedostatku mých vlastních schopností k samotnému zadání. Má vůbec někdo právo bezostyšně trvat na tom, abych mu sdělil, co čtu, ačkoliv se jedná o informaci důvěrnou, určenou podle mne pouze osobám, jimž ji sám chci poskytnout?

Pochopitelně ano. V současné době čtu Válečné lodě 4, mezi mé nejoblíbenější knihy pak patří Japonsko ve válce, Dějiny anglicky mluvících národů, Jak jsem vyhrál válku a Jak nevylopit banku.

A nyní se ptám: Jaký tedy jsem?

Marek

Když si takhle vzpomenu, co mě přimělo ke čtení, musím se pousmát...

Netuším, proč tohle vlastně píšu, možná proto, že se chci podělit o další část mého já, možná proto, že se mě nikdy nikdo neptal na to, proč čtu, a nebo také, protože jsem se nad tím nikdy nezamyslela. Myslím si, že to budou všechny tři důvody a nebo ani jeden. O tom by se dalo polemizovat. Doufám, že se vám to bude líbit a pokud vás nezaujal úvod, myslím si, že ani nemá smysl číst dál, ale ať je to jak chce, někdo to určitě dočte.

Jak jsem se dostala ke knihám? Toť otázka, která se víří vzduchem kolem mě.

Když se zamyslím, tak vám s určitostí můžu říci, že jsem knihy nesnášela. Nesnášela jsem povinnou četbu, prostě mě to nebavilo. Chodila jsem čerstvě do druhé třídy, když jsem **musela** přečíst svoji první knížku, protože to byla povinná školní četba. Kniha se jmenovala Honzíkova cesta, kniha mě sice nadchla, ale neinspirovala mě k dalšímu čtení. Tenkrát, neříkám, že to neplatí do dneška, jsem byla rebel a moje mamka nevěděla, jak moji divokost zkrotit. Pak dostala geniální nápad za trest dělat to, co nesnáším, a to bylo v tomto případě čtení. První knížka byla od Jaroslava Foglara, jmenovala se „Historie svorné sedmy“. Kniha se mi sice líbila, ale nelíbilo se mi, že jsem ji musela číst za trest, chtělo se mi vzdorovat, ale jako malá holka z druhé třídy jsem se mohla postavit třeba na hlavu a nic bych tím nezměnila. Druhá a třetí kniha byla od samého autora jako první. V tom se ve mně něco probudilo, něco jako touha po vědění, po prožívání dalších příběhů. Zanedlouho jsem četla sama od sebe. Hlavně literaturu, která se týkala zrovna toho, o co jsem se zajímala nebo měla ráda. Od Foglarovek, slavných Witch románů, fantasy a sci-fi literaturu jsem se dostala k Sáze Stmívání, Upířím deníkům a k Vampýrské akademii.

Mojí nejoblíbenější zálibou je četba a jsem velice ráda, když si přečtu knihu, která má pro mě alespoň nějaký význam. Nerozumíte? Vysvětlím.

Přiznám se, jsem velice nevyrovnaná osoba, jednou toužím po společnosti, proto se vydávám ven a toužím po dobrodružství, o kterém čítávám. Ale jsou také chvíle, kdy se nejraději nacházím v koutě se skvělou knihou v rukou. Mám velmi dobrou fantazii, proto se mi příběhy líbí. Dokážu si je představit tak, že se pomalu ztrácím v realitě, a to je pro mne kolikrát moc dobře. Nemyslím na to, co mě zrovna trápí a co všechno musím udělat a mít. Při čtení mám prázdnou hlavu, to je fantastické, nemyslíte? Já tedy ano. Pro mne jsou tedy knihy útěkem z reality.

Čtu, protože si obohacuji slovní zásobu, také jeden z důvodů.

Dalším důvodem je, že mě přitahuje magie a nadpřirozeno, zahrnuji do toho i piráty, čarodějky, upíry (které mám nejradši), draky apod.

Mám určitou specifikaci pro knihy, které čtu.

Zprvé, musí se mi kniha líbit na první pohled, takže vzhled obálky a název.

Zadruhé, když už mě zaujme obálka, přečtu si na zadní straně desek epilog, abych měla jakousi představu o ději v knize.

A zatřetí, podle nálady a souvislostí s ní vybírám také tloušťku knihy, ale většinou mi to je v podstatě jedno.

Jen nesnáším, když musím povinně číst, to se mi ta kniha znechutí už od začátku.

A ještě jednu věc vám napíšu, v knihách je životní moudro, proto většinu referátů čerpám z knih a ne z internetu. Nakonec můžu být přece jenom vděčná mé tvrdohlavé a umíněné mamince, díky níž jsem poznala tu správnou cestu, aspoň co se týče touhy po vědění a knihách.

Nicola

Když se zamyslíme nad tím, co kniha znamenala v minulosti pro člověka, skoro každý by nám odpověděl, že nejspíše duchovní útěchu. V dnešních dobách jen málo lidí vlastní Bibli nebo podobně laděné knihy. A proto se ptám, jaká četba v dnešní době stresu a prášků na spaní pomáhá člověku najít něco, co by mu dodalo klid a útěchu? Dostalo by se mi jistě různých názvů knih.

Z vyprávění rodičů vím, že se v naší rodině hodně četlo a chodilo do knihovny. Když o tom tak přemýšlím, uvědomuji si, že moje první vzpomínka na knihu je jako trhací kalendář, kdy pod mýma asi tříletýma rukama se rozletělo po místnosti leporelo o

Ferdovi Mravenci. Jako malého mě fascinovaly pohádky, které mi rodiče vyprávěli a kde vítězilo dobro nad zlem. Jak jsem ale dál rostl, tak jsem začal projevat zájem o literaturu, která by mi nabídla něco víc než jen ukolébání na dobrou noc. Hledal jsem větší dobrodružství, zápletky, napětí. A zde se dostávám ke knížce, podle které jsem měřil všechny ostatní. Bylo to něco, co jsem do té doby nepoznal. Tento žánr mi ukázal, co mě opravdu přinutí sednout si ke knížce a hltat každé její slovo. Kniha o Harry Potterovi mě přesvědčila, že psané slovo může být lepší než film.

Musím si ale uvědomit, že ne všechno, co jsem v životě četl, mě fascinovalo stejným způsobem. Ba právě naopak. Byly případy, kdy jsem nemohl přečíst ani řádku z toho, co jsem měl na seznamu povinné četby. Dodnes si kladu otázky, čím to vlastně mohlo být. Byl to snad autor, jehož styl vyprávění mi připadal tak nudný? Nebo mě prostě nezaujal příběh, který se mi autor snažil promítnout? Odpovědi na tyto otázky se jen těžko hledají.

Jak už to bývá, najít knihu, která vás svým obsahem pohltí, není lehké a po dočtení všech příběhů Harryho Pottera jsem hledal něco, co by ve mně vzbudilo podobné pocity. Žánr fantasy, v jehož stylu byl román napsaný, mi byl vzorem.

Jak jsem dospíval, našel jsem spousty autorů, kteří se svým nadáním psát vyrovnali, ba dokonce předčili britskou autorku. Jak řekl jeden moudrý muž „Číst knížky je jako sedět s někým u stolu a naslouchat mu“.

Je tedy na každém z nás, komu chceme pár minut denně naslouchat.

Václav